

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TZENNY XAN

Προς όλα τα αγόρια που αγάπησα

NETFLIX

A NETFLIX FILM

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ

TZENNY XAN

ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ

Μετάφραση
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ
ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΜΙΖΑΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Τζέννυ Χαν, *Προς όλα τα αγόρια που αγάπησα*

Jenny Han, *To all the boys I've loved before*

Μετάφραση: Γιώργος Παναγιωτάκης, Καρολίνα Μιζάν

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελίνα Πάντου-Κίκκου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρύδη

Φωτογραφία εξωφύλλου: NETFLIX

Η ταινία *To all the boys I've loved before* (σενάριο Sofia Alvarez, σκηνοθεσία Susan Johnson), η οποία βασίζεται στο ομώνυμο διδίο της Jenny Han, προβάλλεται από την εταιρεία ιδιωτικής συνδρομητικής τηλεόρασης NETFLIX.

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Jenny Han, 2014

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Iris Literary Agency

Copyright© για τις εικόνες στις σελίδες 405-413 Simon & Schuster

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από Simon & Schuster, ΗΠΑ, 2014

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Φεβρουάριο 2019

KET Γ139 ΚΕΠ 24/19 ISBN 978-960-16-8185-6

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στην αδερφή μου Σούξαν – Han girls forever

Μου αρέσει να σώζω πράγματα. Όχι σημαντικά πράγματα, όπως φάλαινες ή ανθρώπους ή το περιβάλλον. Χαζοπράγματα: Πορσελάνινα καμπανάκια σαν εκείνα που βρίσκεις στα μαγαζιά με τα σουβενίρ. Φόρμες για μπισκοτάκια που δε θα χρησιμοποιήσεις ποτέ – γιατί ποιος θα ήθελε να φάει μπισκότα σε σχήμα πατούσας; Κορδέλες για τα μαλλιά. Ερωτικά γράμματα. Ναι, θα μπορούσε να πει κανείς πως τα ερωτικά γράμματα είναι ό,τι πολυτιμότερο έχω.

Τα φυλάω σε ένα γαλαζοπράσινο κουτί για καπέλα που μου αγόρασε η μαμά από ένα κατάστημα με αντίκες στο κέντρο. Δεν είναι ερωτικά γράμματα που μου έχουν στείλει. Δεν έχω ούτε ένα τέτοιο. Είναι γράμματα που εγώ έχω γράψει. Ένα για κάθε αγόρι που έχω αγαπήσει – σύνολο πέντε.

Όταν γράφω, δεν κρατάω μυστικά. Γράφω λες και δεν πρόκειται να τα διαβάσει κανείς. Γιατί πραγματικά δε θα τα διαβάσει κανείς. Κάθε κρυφή σκέψη, κάθε σχολαστι-

κή παρατήρηση, καθετί που έχω μέσα μου, τα γράφω όλα. Όταν τελειώνω ένα γράμμα, το δάξω σ' έναν φάκελο, γράφω πάνω τη διεύθυνση του παραλήπτη και το κρύβω στην καπελιέρα μου.

Δεν είναι ερωτικά γράμματα με την αυστηρή έννοια του όρου. Τα γράφω για να πάψω να είμαι ερωτευμένη. Για να πω αντίο. Γιατί μόλις το γράμμα μπει στο κουτί, δεν καίγομαι πια από τον έρωτα που μέχρι τότε με τσουρούφλιζε. Μπορώ να τρώω τα δημητριακά μου χωρίς να αναρωτιέμαι αν δάξει και εκείνος μπανάνα στα Cheerios. Μπορώ να λέω τραγούδια αγάπης χωρίς να τα τραγουδώ για εκείνον. Αν ο έρωτας με κάνει να νιώθω σαν δαιμονισμένη, τα γράμματά μου είναι ο εξορκισμός. Με απελευθερώνουν. Ή τουλάχιστον αυτό υποτίθεται πως κάνουν.

1

Ο ΤΖΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΚΟ, ΑΛΛΑ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ
κανείς να πει πως ολόκληρη η οικογένειά μου είναι ερω-
τευμένη μαζί του. Δεν μπορώ να πω με σιγουριά ποιος
τον αγαπά περισσότερο. Πριν γίνει το αγόρι της Μάργκο,
ήταν απλά ο Τζος. Ήταν πάντα εδώ. Εντάξει, όχι πάντα.
Μετακόμισε στο διπλανό σπίτι πριν από πέντε χρόνια,
αλλά μοιάζει σαν να ήταν πάντα μαζί μας.

Ο μπαμπάς μου τον αγαπάει επειδή ο Τζος είναι αγό-
ρι και ο μπαμπάς περιτριγυρίζεται από κορίτσια. Το εν-
νοώ, όλη τη μέρα τον περιτριγυρίζουν θηλυκά. Βλέπετε,
ο μπαμπάς είναι μαιευτήρας-γυναικολόγος και έχει και
τρεις κόρες, κάτι που σημαίνει κορίτσια, κορίτσια, κορί-
τσια, όλη μέρα. Επιπλέον, είναι και οι δύο οπαδοί των κό-
μικς και τους αρέσει να πηγαίνουν μαζί για ψάρεμα. Μία
φορά ο μπαμπάς πήρε εμάς στο ψάρεμα και καταλήξαμε
να κλαίμε και οι τρεις. Εγώ επειδή τα παπούτσια μου γέ-
μισαν λάσπες, η Μάργκο επειδή το διβλίο της δρόχηκε
και η Κίττυ επειδή ήταν ακόμα μωρό.

Η Κίττυ τον αγαπάει γιατί παίζει χαρτιά μαζί της χωρίς να βαριέται. Ή τουλάχιστον παριστάνει ότι δε βαριέται. Κάνουν και συμφωνίες – αν νικήσω στην επόμενη παρτίδα, θα μου φτιάξεις ένα τοστ με τραγανό φιστικοδούτυρο σε ψωμί χωρίς κόρα. Αυτή είναι η Κίττυ. Αλλά τελικά ποτέ δεν έχουμε τραγανό φιστικοδούτυρο και ο Τζος λέει *κρίμα, διάλεξε κάτι άλλο* και τότε η Κίττυ τον τουμπάρει και ο Τζος τρέχει να αγοράσει, γιατί έτσι είναι ο Τζος.

Τώρα, γιατί τον αγαπάει η Μάργκο... Θα έλεγα επειδή τον αγαπάμε όλοι οι υπόλοιποι.

Είμαστε στο σαλόνι, η Κίττυ κολλάει εικόνες με σκύλους σ' ένα τεράστιο χαρτόνι. Γύρω της παντού κομματάκια από χαρτί. Μουρμουρίζει μέσα από τα δόντια της και λέει: «Όταν ο μπαμπάς με ρωτήσει τι δώρο θέλω για τα Χριστούγεννα, θα του πω απλά “Διάλεξε μία ράτσα από αυτές, και είμαστε εντάξει”».

Η Μάργκο και ο Τζος κάθονται στον καναπέ. Εγώ είμαι ξαπλωμένη στο πάτωμα και βλέπω τηλεόραση. Δίπλα μου, ένα μεγάλο μπολ με ποπκόρν που έφτιαξε ο Τζος. Έχω ριχτεί με τα μούτρα. Χούφτες και χούφτες ποπκόρν.

Σε κάποια φάση πέφτει μια διαφήμιση για ένα άρωμα: Μια κοπέλα τριγυρνά στους δρόμους του Παρισιού φορώντας ένα βιολετί εξώπλατο, λεπτό σαν τσιγαρόχαρτο. Και τι δε θα 'δινά να ήμουν εγώ η κοπέλα με το φόρεμα τσιγαρόχαρτο και να τριγυρνά στο ανοιξιάτικο Παρίσι. Τινάζομαι τόσο απότομα που το ποπκόρν μου στέκεται στον λαιμό. «Μάργκο» λέω βήχοντας. «Ας συναντηθούμε στο Παρίσι στις ανοιξιάτικες διακοπές μου!» Ήδη βλέπω τον εαυτό μου να στροβιλίζεται μ' ένα μακαρόν σε κάθε χέρι – ένα φιστικί, ένα φραμπουάζ.

Τα μάτια της Μάργκο φωτίζονται. «Λες να σ' αφήσει ο μπαμπάς;»

«Σίγουρα! Είναι παράδοση. Πρέπει να με αφήσει». Όμως η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ξαναμεί μόνη μου σε αεροπλάνο. Άσε που δεν έχω καν ταξιδέψει στο εξωτερικό. Άραγε η Μάργκο θα έρθει να με πάρει από το αεροδρόμιο ή θα πρέπει να βρω μόνη μου τον δρόμο για το χόστελ;

Ο Τζος διακρίνει την ξαφνική ανησυχία στο πρόσωπό μου. «Μην ανησυχείς» λέει. «Ο μπαμπάς σου σίγουρα θα σε αφήσει, αν είμαι και εγώ μαζί».

Λάμπω από χαρά. «Ναι! Μπορούμε να μένουμε σε χόστελ και να τρώμε όλη μέρα γλυκά και τυριά».

«Να πάμε και στον τάφο του Τζιμ Μόρρισον!» προσθέτει ο Τζος.

«Ναι» φωνάζω. «Και σ' ένα αρωματοπωλείο για να φτιάξουμε το δικό μας προσωπικό άρωμα».

Ο Τζος δάξει τα γέλια. «Είμαι σίγουρος ότι το να φτιάξουμε το άρωμά μας σ' ένα αρωματοπωλείο κοστίζει όσο μια εβδομάδα στο χόστελ». Σκουντάει τη Μάργκο. «Η μεσαιά από τις Song girls πάσχει από μεγαλομανία».

«Είναι η πιο κυριλέ από τις τρεις μας» συμφωνεί η Μάργκο.

«Και εγώ;» κλαψουρίζει η Κίττυ.

«Εσύ κυριλέ;» της λέω. «Εσένα πρέπει να σε παρακαλάω για να πλύνεις τα πόδια σου το βράδυ. Για να μη μιλήσω για το μπάνιο».

Η Κίττυ αναψοκοκκινίζει. «Δε λέω για αυτό, ρε μπούφο! Για το Παρίσι λέω!»

Της το ξεκόδω στη στιγμή. «Είσαι πολύ μικρή για να μείνεις σε χόστελ».

Η Κίττυ μπουσουλάει μέχρι τη Μάργκο και σκαρφαλώνει στα γόνατά της, αν και είναι εννιά χρονών, πολύ μεγάλη δηλαδή για να κάθεται στα γόνατα των άλλων. «Μάργκο, εσύ μ' αφήνεις να έρθω, έτσι δεν είναι;»

«Ίσως θα μπορούσαν να γίνουν οικογενειακές οι διακοπές» λέει η Μάργκο και τη φιλάει στο μάγουλο. «Και να έρθετε όλοι. Και εσύ και η Λάρα Τζιν και ο μπαμπάς».

Έι! Αυτό δεν είναι το ταξίδι στο Παρίσι που ονειρεύονται. Ο Τζος μού κάνει νόημα πάνω από το κεφάλι της Κίττυ: *Θα το συζητήσουμε αργότερα*. Σηκώνω συνωμοτικά τον αντίχειρά μου.

Αργότερα το ίδιο βράδυ. Ο Τζος έχει φύγει από ώρα. Η Κίττυ και ο μπαμπάς κοιμούνται. Εμείς καθόμαστε στην κουζίνα. Η Μάργκο στον υπολογιστή της κι εγώ δίπλα της. Πλάθω μπαλάκια από ζύμη και τα βουτάω σε κανέλα και ζάχαρη. Κούκισ, για να εξευμενίσω την Κίττυ. Νωρίτερα, όταν πήγα να της πω καληνύχτα, η Κίττυ γύρισε από την άλλη και δεν είπε κουδέντα, γιατί πιστεύει ότι σκοπεύω να την πετάξω έξω από το ταξίδι στο Παρίσι. Το σχέδιο είναι να αφήσω τα φρεσκοψημένα κούκισ δίπλα στο μαξιλάρι της, για να ξυπνήσει από τη μυρωδιά τους.

Η Μάργκο είναι πιο σιωπηλή απ' ό,τι συνήθως ώσπου, έτσι από το πουθενά, σηκώνει τα μάτια της από την οθόνη και λέει: «Τα χάλασα με τον Τζος σήμερα. Αμέσως μετά το φαγητό».

Η ζυμαρόμπαλα μου φεύγει από τα δάχτυλα και πέφτει μέσα στο μπολ με τη ζάχαρη.

«Ήταν πια καιρός» λέει. Τα μάτια της δεν είναι κόκκι-

να – απ’ ό,τι φαίνεται, δεν έκλαιγε. Μιλά ήρεμα και χαλαρά. Όποιος την έδλεπε θα πίστευε πως είναι μια χαρά. Επειδή η Μάργκο πάντα είναι μια χαρά, ακόμα και όταν δεν είναι.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί τα χαλάσετε» λέω. «Το ότι φεύγεις για το πανεπιστήμιο δε σημαίνει ότι πρέπει να χωρίσεις».

«Στη Σκοτία πηγαίνω, Λάρα Τζιν, όχι στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια. Το Σεντ Άντριους είναι χιλιάδες μίλια μακριά». Σπρώχνει τα γυαλιά της στο κεφάλι. «Τι νόημα θα είχε;»

Αδυνατώ να πιστέψω ότι το λέει αυτό. «Το νόημα είναι ο Τζος. Ο Τζος που σε αγαπάει όσο γίνεται να αγαπήσει ένα αγόρι».

Η Μάργκο τρεμοπαίζει τα βλέφαρά της. Πιστεύει πως υπερβάλλω, αλλά δεν έχει δίκιο. Είναι αλήθεια – τόσο πολύ την αγαπάει ο Τζος. Δε θα κοίταζε ποτέ άλλο κορίτσι.

«Ξέρεις τι μου είπε η μαμά κάποτε;» λέει ξαφνικά.

«Τι;» Για μια στιγμή ξεχνάω τα πάντα για τον Τζος. Γιατί δεν έχει σημασία τι κάνω εκείνη την ώρα, ακόμα και αν τσακώνομαι με τη Μάργκο ή είμαι στο τσακ να με πατήσει αυτοκίνητο, θα σταματώ πάντα για να ακούσω μια ιστορία για τη μαμά. Θέλω να ξέρω κάθε λεπτομέρεια, κάθε ανάμνηση της Μάργκο. Είμαι παρ’ όλα αυτά σε καλύτερη θέση από την Κίττυ. Εκείνη δεν έχει ούτε μία πραγματική ανάμνηση από τη μαμά. Της έχουμε πει όμως τόσες πολλές φορές τις ίδιες ιστορίες, ώστε είναι και δικές της πια. «Θυμάστε εκείνη τη φορά...» θα πει. Και μετά θα περιγράψει τι είχε συμβεί σαν να ήταν εκεί, και μάλιστα όχι σαν μωρό.

«Μου είπε να προσπαθήσω να μην τα έχω με κάποιον όταν θα φύγω για το πανεπιστήμιο. Δεν ήθελε να είμαι το κορίτσι που κλαίει όλη την ώρα στο τηλέφωνο και λέει όχι εκεί που θα έπρεπε να πει ναι».

Η Σκοτία είναι το ναι της Μάργκο, υποθέτω. Ασυναίσθητα πιάνω λίγη ζύμη και τη χώνω στο στόμα μου.

«Δεν κάνει να τρως ωμή ζύμη» λέει η Μάργκο.

Την αγνοώ. «Ο Τζος δε θα στεκόταν ποτέ εμπόδιο σε κάτι. Δεν είναι στον χαρακτήρα του. Θυμάσαι όταν αποφάσισες να κατέδεις για πρόεδρος του σχολείου, που ανέλαβε αμέσως την προεκλογική σου εκστρατεία; Είναι ο μεγαλύτερος οπαδός σου!»

Τα χείλη της τότε τρέμουν και εγώ σιγκώνομαι και τυλίγω τα χέρια μου στον λαιμό της. Γέρνει πίσω το κεφάλι και μου χαμογελά. «Είμαι εντάξει» λέει, αλλά το ξέρω, δεν είναι.

«Δεν είναι και πολύ αργά, ξέρεις. Μπορείς να πας τώρα αμέσως και να του πεις ότι άλλαξες γνώμη».

Η Μάργκο κουνάει το κεφάλι της. «Τελείωσε, Λάρα Τζιν». Την αφήνω και εκείνη κλείνει το λάπτοπ της. «Αργεί ακόμα η πρώτη φουρνιά; Πεινάω».

Ρίχνω μια ματιά στον χρονοδιακόπτη-μαγνητάκι στο ψυγείο. «Τέσσερα λεπτά ακόμα». Κάθομαι στην καρέκλα. «Δε με νοιάζει τι λες εσύ, Μάργκο. Δεν έχετε τελειώσει οι δυο σας. Τον αγαπάς τόσο πολύ!»

Κουνάει το κεφάλι της. «Λάρα Τζιν...» αρχίζει να λέει με την ήρεμη –τόσο χαρακτηριστική στη Μάργκο– φωνή της, λες και είναι μια σοφή γυναίκα σαράντα δύο χρονών και μιλά σε ένα μικρό παιδί.

Κουνάω μια κουταλιά ζύμη κάτω από τη μύτη της και

εκείνη διστάζει, αλλά τελικά ανοίγει το στόμα. Την ταΐζω σαν να είναι μωρό. «Περίμενε και θα δεις. Σε μια μέρα, άντε σε δύο, θα είστε πάλι μαζί». Το λέω, αλλά ξέρω πως δεν είναι αλήθεια. Η Μάργκο δεν είναι ο τύπος του κοριτσιού που τα χαλάει και τα ξαναφτιάχνει από καπρίτσιο. Έτσι και αποφασίσει κάτι, αυτό ήταν. Δεν υπάρχουν πισωγυρίσματα και μετανιώματα. Όταν λέει τέλος, εννοεί τέλος.

Μακάρι (και αυτή είναι μια σκέψη που έχω κάνει πολλές φορές, τόσες πολλές που δεν μπορώ καν να τις μετρήσω) να ήμουν σαν τη Μάργκο. Επειδή έχω την αίσθηση πως εγώ δεν μπορώ ποτέ ναβάλω τέλος.

Αργότερα, αφού έχω πλύνει τα πιάτα και έχω δάλει τα κούκισ δίπλα στο μαξιλάρι της Κίττυ, πηγαίνω στο δωμάτιό μου. Δεν ανοίγω το φως. Στέκομαι στο παράθυρο. Το φως στο δωμάτιο του Τζος είναι ακόμα αναμμένο.

2

ΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ, Η ΜΑΡΙΓΚΟ ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΚΑΦΕ ΚΑΙ ΕΓΩ
δάζω δημητριακά στα μπολ και λέω δυνατά εκείνο που
σκέφτομαι από την ώρα που ξύπνησα. «Απλά να ξέρεις
ότι ο μπαμπάς και η Κίττυ θα αναστατωθούν πολύ». *Πριν*
από λίγο, όταν η Κίττυ και εγώ πλέναμε τα δόντια
μας, μπήκα στον πειρασμό να τα ξεράσω όλα. Όμως η
Κίττυ ήταν ακόμα θυμωμένη μαζί μου και έτσι δεν είπα
κουδέντα. Δεν ανέφερε καν τα κούκισ μου – αν και ξέρω
ότι τα έφαγε, επειδή στο πιάτο υπήρχαν μονάχα τριμμίμα-
τα.

Η Μάργκο αφήνει έναν αναστεναγμό. «Δηλαδή πρέ-
πει να μείνω με τον Τζος γιατί το θέλετε εσύ, ο μπαμπάς
και η Κίττυ;»

«Όχι, απλά το λέω».

«Έτσι και αλλιώς, μόλις έφευγα, θα αραιώνει τις επι-
σκέψεις του».

Συνοφρύνομαι. Αυτό ούτε που μου είχε περάσει από
το μυαλό. Ο Τζος ερχόταν στο σπίτι πολύ πριν τα φτιάξει

με τη Μάργκο, έτσι δε βλέπω γιατί να σταματήσει. «Ίσως και να μην τις αραιώνει» λέω. «Αγαπάει πολύ την Κίττυ».

Πατάει το κουμπί της καφετιέρας. Την παρατηρώ πολύ προσεχτικά επειδή εκείνη έφτιαχνε πάντα τον καφέ και εγώ δεν έχω φτιάξει ποτέ, και τώρα που φεύγει (μόνο έξι μέρες μένουν), πρέπει επιτέλους να μάθω. «Ίσως να μην τους το αναφέρω» λέει με γυρισμένη την πλάτη.

«Εμ... Μάλλον θα το ψυλλιαστούν, όταν δε θα τον δουν στο αεροδρόμιο, Γκόγκο». Γκόγκο είναι το παρατσούκλι μου για τη Μάργκο. Όπως οι go-go boots. «Πόσες κούπες νερό βάζεις εκεί μέσα; Και πόσες κουταλιές καφέ;»

«Θα σου τα γράψω όλα» με καθησυχάζει η Μάργκο. «Στο σημειωματάριο».

Έχουμε ένα σημειωματάριο για το σπίτι, δίπλα στο ψυγείο. Ιδέα της Μάργκο, φυσικά. Εκεί γράφουμε όλα τα σημαντικά τηλέφωνα και τα ωράρια του μπαμπά και το πρόγραμμα της Κίττυ. «Μην ξεχάσεις να γράψεις το νούμερο για το καινούριο καθαριστήριο» λέω.

«Το έχω ήδη γράψει». Η Μάργκο κόβει μια μπανάνα για τα δημητριακά της. Οι φετούλες είναι τέλεια λεπτοκομμένες. «Ο Τζος έτσι κι αλλιώς δε θα ερχόταν στο αεροδρόμιο. Ξέρεις πόσο μ' αρέσουν οι δακρύδρεχτοι αποχαιρετισμοί!» Κάνει μια γκριμάτσα.

Ναι, ξέρω.

Όταν η Μάργκο αποφάσισε να πάει στη Σκοτία για να σπουδάσει ανθρωπολογία, ένιωσα προδομένη. Αν και το περίμενα ότι θα πήγαινε πανεπιστήμιο κάπου μακριά, επειδή αυτή είναι η Μάργκο, το κορίτσι με τους χάρτες

και τα ταξιδιωτικά βιβλία και τα μεγάλα σχέδια. Ήταν δέδωται ότι μια μέρα θα μας άφηνε.

Είμαι ακόμα λίγο θυμωμένη μαζί της. Τόσο δα λιγάκι. Ξέρω, φυσικά, ότι δε φταίει εκείνη. Πηγαίνει όμως τόσο μακριά, ενώ λέγαμε ότι εμείς, τα Song girls, θα ήμασταν για πάντα μαζί. Μπροστά η Μάργκο, στη μέση εγώ και στην ουρά η Κίττυ. Κανονικά τη λένε Κάθριν. Μερικές φορές τη φωνάζουμε Κίττεν, γατάκι, επειδή έτσι την έλεγα όταν γεννήθηκε – ήταν σαν ένα κοκαλιάρικο, άτριχο γατάκι.

Είμαστε τα τρία Song girls. Κάποτε ήμασταν τέσσερα. Υπήρχε και η μητέρα μας, η Ιβ Σονγκ. Ιβ την έλεγαν μόνο οι ξένοι. Ο μπαμπάς την έλεγε 'Ιβι και εμείς μαμά. Σονγκ είναι –ήταν– το επώνυμό της. Έλεγε πως ήταν μια ζωή Song girl, και μια μέρα η Μάργκο είπε: «Τότε θα είμαστε και εμείς». Το δικό μας επώνυμο είναι Κόβυ. Όλες όμως έχουμε το Σονγκ για μεσαίο όνομα και άλλωστε μοιάζουμε πιο πολύ με Σονγκ παρά με Κόβυ. Πιο πολύ με Κορεάτισσες δηλαδή παρά με λευκές. Τουλάχιστον η Μάργκο και εγώ είμαστε έτσι. Η Κίττυ μοιάζει με τον μπαμπά, έχουν και οι δύο καστανά μαλλιά. Όλοι λένε πως πιο πολύ στη μαμά μοιάζω εγώ. Νομίζω όμως ότι η Μάργκο, με τα ψηλά ζυγωματικά της και τα μαύρα της μάτια, της μοιάζει περισσότερο. Πάνε σχεδόν έξι χρόνια από εκείνη τη μέρα, και κάποιες φορές είναι λες και χτες ήταν ακόμα εδώ. Κάποιες άλλες μοιάζει σαν να μην ήταν ποτέ, παρά μόνο στα όνειρά μας.

Είχε σφουγγαρίσει το πάτωμα εκείνο το πρωί. Ήταν γυαλισμένο και τα πάντα μύριζαν λεμόνι και καθαρό σπίτι. Το τηλέφωνο στην κουζίνα χτυπούσε, έτρεξε να το ση-

κώσει και γλίστρησε. Έπεσε με το κεφάλι της στο πάτωμα και λιποθύμησε, αλλά μετά συνήλθε και ήταν μια χαρά. Ήταν το φωτεινό της διάλειμμα. Έτσι το λένε. Λίγο αργότερα είπε πως είχε πονοκέφαλο, πήγε στον καναπέ να ξαπλώσει και δεν ξύπνησε ποτέ.

Η Μάργκο τη δρῆκε. Ήταν δώδεκα χρονών τότε. Εκείνη φρόντισε για τα πάντα. Τηλεφώνησε στις πρώτες δοθήειες, ειδοποίησε τον μπαμπά και μου είπε να προσέχω την Κίττυ που ήταν μόλις τριών. Εγώ άνοιξα την τηλεόραση και κάθισα με την Κίττυ στο πλέρουμ. Αυτό έκανα όλο και όλο. Δεν ξέρω τι θα είχα κάνει αν έλειπε η Μάργκο. Με περνά δύο μόνο χρόνια, όμως είναι ο άνθρωπος που θαυμάζω περισσότερο στον κόσμο.

Όταν οι άλλοι μαθαίνουν ότι ο μπαμπάς μου μεγαλώνει μόνος του τρία κορίτσια, κουνούν το κεφάλι τους με θαυμασμό, σαν να λένε *Πώς το κάνει; Πώς στο καλό τα καταφέρνει τελείως μόνος του;* Η απάντηση είναι ένα όνομα: Μάργκο. Είναι γεννημένη για να οργανώνει. Βάζει ετικέτα στο καθετί και όλα είναι προγραμματισμένα και τακτοποιημένα, ακόμα και οι καθγάδες μας.

Η Μάργκο είναι «καλό κορίτσι» και νομίζω ότι εγώ και η Κίττυ ακολουθούμε το παράδειγμά της. Ποτέ δεν αντέγραψα στο σχολείο. Ποτέ δε μέθυσα, ποτέ δεν κάπνισα. Ούτε καν αγόρι δεν είχα ποτέ. Πειράζουμε τον μπαμπά και του λέμε πόσο τυχερός είναι που έχει τόσο καλές κόρες, αλλά στην πραγματικότητα οι τυχερές είμαστε εμείς. Είναι στ' αλήθεια καλός μπαμπάς. Και προσπαθεί σκληρά. Δε μας καταλαβαίνει πάντα, αλλά προσπαθεί, και αυτό είναι το σημαντικό. Εμείς, τα τρία Song girls, έχουμε μια σιωπηρή συμφωνία: Να κάνουμε τη ζωή

του μπαμπά όσο γίνεται πιο εύκολη. Ίσως όμως να μην είναι και τόσο σιωπηρή. Πόσες φορές έχω ακούσει τη Μάργκο να λέει «Κάντε ησυχία, ο μπαμπάς παίρνει έναν υπνάκο πριν φύγει πάλι για το νοσοκομείο» ή «Μην ενοχλείς τον μπαμπά για αυτό, κάν' το μόνη σου»;

Την έχω ρωτήσει πώς πιστεύει ότι θα ήταν η ζωή μας αν δεν είχε πεθάνει η μαμά. Ας πούμε, θα βλέπαμε πιο συχνά τους Κορεάτες συγγενείς μας ή όπως τώρα, μόνο την Ημέρα των Ευχαριστιών και την Πρωτοχρονιά;

Η Μάργκο δε βλέπει γιατί να αναρωτιόμαστε. Αυτή είναι η ζωή μας. Τα *αν* δεν έχουν νόημα. Κανείς δεν ξέρει τις απαντήσεις. Προσπαθώ, στα αλήθεια προσπαθώ, όμως μου είναι δύσκολο να δεχτώ αυτόν τον τρόπο σκέψης. Εγώ συνέχεια αναρωτιέμαι για όλα αυτά τα *αν* και για τους δρόμους που δεν πήραμε.

Ο μπαμπάς και η Κίττυ μπαίνουν μαζί στην κουζίνα. Η Μάργκο φέρνει καφέ στον μπαμπά και εγώ δάζω γάλα στα δημητριακά της Κίττυ. Σπρώχνω το μπολ μπροστά της και εκείνη γυρνά το κεφάλι από την άλλη. Παίρνει ένα γιαούρτι από το ψυγείο και πάει στο σαλόνι για να φάει βλέποντας τηλεόραση. Άρα είναι ακόμα θυμωμένη.

«Θα περάσω απ' το σούπερ μάρκετ αργότερα, κορίτσια» λέει ο μπαμπάς και κατεβάζει μια μεγάλη γουλιά καφέ. «Κάντε μια λίστα με ό,τι χρειάζεστε. Λέω να πάρω μπριζόλες για το βράδυ. Να τις δάλουμε στη σχάρα. Να πάρω μία και για τον Τζος;»

Κοιτάζω αμέσως τη Μάργκο. Εκείνη ανοίγει το στόμα για να πει κάτι, μα το κλείνει ξανά. «Όχι» λέει τελικά. «Πάρε μόνο για τους τέσσερίς μας, μπαμπά».

Της ρίχνω ένα βλέμμα αποδοκμασίας και κάνει ότι δε με βλέπει. Δεν το περίμενα ότι θα δείλιαζε. Φαίνεται όμως ότι στα αισθηματικά ζητήματα, οι άνθρωποι γίνονται απρόδλεπτοι.

3

ΗΡΘΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ. Η ΜΑΡΙΓΚΟ φεύγει. Ίσως τελικά να μην είναι και τόσο κακό που τα χάλασε με τον Τζος. Έτσι, θα έχουμε περισσότερο χρόνο οι τρεις αδερφές, μόνες μας. Σίγουρα το είχε σκεφτεί αυτό. Σίγουρα ήταν μέρος του σχεδίου της.

Καθώς απομακρυνόμαστε από τη γειτονιά με το αυτοκίνητο, βλέπουμε τον Τζος να τρέχει στην άκρη του δρόμου. Πέρσι γράφτηκε στην ομάδα στίβου και από τότε όλη την ώρα τρέχει. Η Κίττυ τον φωνάζει, όμως το παράθυρό της είναι κλειστό και άλλωστε δεν έχει νόημα – ο Τζος κάνει ότι δε μας βλέπει. «Μάργκο, γύρνα πίσω» λέει η Κίττυ. «Μπορεί να θέλει να έρθει μαζί μας».

«Σήμερα είναι μέρα μόνο για τα Song girls» της λέω.

Περνάμε όλο το πρωινό στο Target, ψωνίζοντας μικροπράγματα της τελευταίας στιγμής – αποσμητικό, σνακ για το ταξίδι, λαστιχάκια για τα μαλλιά. Αφήνουμε την Κίττυ να σπρώχνει το καρότσι και έτσι μπορεί να κάνει εκείνο το κόλπο που παίρνει φόρα και μετά πηδάει από

πίσω σαν να τρέχει σε αρματοδρομία. Κάποια στιγμή η Μάργκο τής λέει να σταματήσει για να μην ενοχλεί τον κόσμο.

Γυρνάμε σπίτι και τρώμε κοτοσαλάτα με σταφύλια. Κοντεύει πια η ώρα για τους αγώνες κολύμβησης της Κίττυ. Πακετάρουμε το βραδινό μας (φρουτοσαλάτα και σάντουιτς με τυρί και ζαμπόν) και φτιάχνουμε ένα χαρτόνι που γράφει GO KITTY GO! Ζωγραφίζω και έναν σκύλο πάνω. Θα πάρουμε και το λάπτοπ της Μάργκο για να δούμε καμιά ταινία, επειδή οι αγώνες μπορεί να τραδήξουν μέχρι αργά τη νύχτα. Ο μπαμπάς δε θα έρθει επειδή μια πελάτισσά του γεννάει – όπως και να το κάνουμε, είναι καλή δικαιολογία. (Το μωρό είναι κορίτσι και θα του δώσουν τα ονόματα των δύο γιαγιάδων, Πατρίσια Ρόουζ. Ο μπαμπάς μαθαίνει πάντα το όνομα, για χάρη μου. Είναι το πρώτο πράγμα που τον ρωτάω όταν γυρνάει σπίτι.)

Η Κίττυ κερδίζει δύο πρωτιές και μια δεύτερη θέση και είναι τόσο ενθουσιασμένη ώστε στην αρχή ξεχνά να ρωτήσει πού είναι ο Τζος. Μπαίνουμε στο αυτοκίνητο για την επιστροφή. Η Κίττυ κάθεται στο πίσω κάθισμα, με την πετσέτα τυλιγμένη σαν τουρμπάνι στο κεφάλι της και τα μετάλλια κρεμασμένα στα αυτιά της σαν σκουλαρίκια. «Ει!» κάνει ξαφνικά. «Γιατί δεν ήρθε ο Τζος;»

Η Μάργκο τα χάνει και έτσι σπεύδω να απαντήσω εγώ. Σ' ένα μόνο πράγμα είμαι καλύτερη από τη μεγάλη μου αδερφή: στα ψέματα. «Έπρεπε να πάει για δουλειά στο διβλιοπωλείο. Ήθελε όμως πάρα πολύ να έρθει». Η Μάργκο απλώνει το χέρι της και μου ζουλάει το μπράτσο σε ένδειξη ευγνωμοσύνης.

Η Κίττυ στραβώνει παραπονιάρικα το στόμα. «Ήταν

οι τελευταίοι αγώνες της σεζόν» λέει. «Είχε υποσχεθεί ότι θα έρθει να με δει να κολυμπάω».

«Ήταν αλλαγή της τελευταίας στιγμής. Έτυχε κάτι έκτακτο σε έναν από τους συναδέλφους του».

Η Κίττυ γνέφει απρόθυμα.

«Πάμε για παγωμένη κρέμα;» φωνάζει η Μάργκο.

Το πρόσωπο της Κίττυ φωτίζεται και ξεχνάει στη στιγμή τον Τζος και την υποτιθέμενη έκτακτη δάρδια του. «Ναι! Θέλω χωνάκι βάφλας! Μπορώ να πάρω χωνάκι βάφλας με δύο μπάλες; Θα πάρω μέντα σοκολάτα με θρυμματισμένο φιστίκι. Όχι! Πολύχρωμο σορμπέ και διπλή καραμέλα. Όχι, μισό λεπτό...»

Γυρνάω προς τα πίσω. «Δε θα μπορέσεις να φας δύο μπάλες και το χωνάκι βάφλας» της λέω. «Δύο μπάλες σε κυπελλάκι ναι, σε χωνάκι όμως όχι».

«Σήμερα θα μπορέσω. Πεθαίνω από την πείνα».

«Εντάξει λοιπόν, αλλά το καλό που σου θέλω να το φας όλο». Της κουνάω το δάχτυλο σαν να την απειλώ, κάτι που την κάνει να τρεμοπαίξει τα βλέφάρά της και να χαχανίσει. Εγώ θα πάρω ως συνήθως κεράσι με κομμάτια σοκολάτας σε κανονικό χωνάκι.

Η Μάργκο στρίβει στο πάρκινγκ και περιμένουμε τη σειρά μας για να παραγγείλουμε μέσα απ' το αυτοκίνητο. «Στοίχημα ότι δεν έχουν παγωμένη κρέμα στη Σκοτία» λέω. «Μάλλον όχι» απαντάει.

«Θα πρέπει να περιμένεις μέχρι την Ημέρα των Ευχαριστιών για να φας ξανά».

Η Μάργκο κοιτά ευθεία μπροστά. «Μέχρι τα Χριστούγεννα» με διορθώνει. «Δεν μπορώ να κάνω τόσο μεγάλο ταξίδι για μια μέρα, το έχουμε πει».

«Φέτος η Ημέρα των Ευχαριστιών θα είναι χάλια» λέει μουτρωμένη η Κίττυ.

Μένω σιωπηλή. Ποτέ δεν περάσαμε την Ημέρα των Ευχαριστιών χώρια. Η Μάργκο φτιάχνει πάντα τη γαλοπούλα, το μπρόκολο σουφλέ και τα κρεμμύδια με την κρέμα γάλακτος. Εγώ αναλαμβάνω τον πουρέ και τις πίτες – κολοκυθόπιτα και καρυδόπιτα. Η Κίττυ είναι η επίσημη δοκιμάστρια και διακοσμήτρια. Δεν έχω ιδέα πώς φτιάχνεται η γαλοπούλα. Και οι δύο γιαγιάδες μας θα είναι εκεί. Η Νάνα, η μητέρα του μπαμπά, έχει αδυναμία στη Μάργκο. Λέει πως η Κίττυ δεν την συμπαθεί και ότι εγώ παραίμαι ονειροπόλα.

Ξαφνικά με πιάνει πανικός. Δυσκολεύομαι να αναπνεύσω και δε δίνω δεκάρα πια για την κρέμα κεράσι με τα κομμάτια σοκολάτας. Η Ημέρα των Ευχαριστιών είναι αδιανόητη χωρίς τη Μάργκο. Ακόμα και η επόμενη Δευτέρα είναι αδιανόητη χωρίς αυτήν. Είναι ο πιο κοντινός μου άνθρωπος στον κόσμο. Πώς θα συνεχίσουμε να είμαστε τα Song girls χωρίς τη Μάργκο;

4

Η ΚΡΙΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥ ΦΙΛΗ. ΚΑΠΝΙΖΕΙ, τραβολογιέται με σχεδόν άγνωστα αγόρια και έχει αποβληθεί δύο φορές. Μέχρι και δικαστήριο έχει κάνει για τις κοπάνες της. Ναι, ισχύει, χάρη στην Κρις το έμαθα και εγώ: Όταν έχεις υπερβολικά πολλές απουσίες, αποκτάς προβλήματα και με τον νόμο.

Αν τη γνώριζα σήμερα, δεν υπήρχε περίπτωση να γίνουμε φίλες. Πιο αταίριαστοι άνθρωποι από εμάς τις δύο δεν υπάρχουν. Κι όμως, τα πράγματα δεν ήταν πάντα έτσι. Μέχρι την έκτη δημοτικού, η Κρις έφτιαχνε μανιωδώς λευκώματα και, όταν ερχόταν να κοιμηθεί σπίτι μου, ξενυχτούσαμε βλέποντας κωμωδίες. Αλλά από τη δεύτερα γυμνασίου και μετά, μόλις ο μπαμπάς μου έπεφτε για ύπνο, το έσκαγε για να συναντήσει διάφορα αγόρια που είχε γνωρίσει τυχαία στο μολ. Έμενα ξάγρυπνη όλη νύχτα, σίγουρη ότι δε θα προλάβει να γυρίσει πριν να ξυπνήσει ο μπαμπάς. Όμως εκείνη κατάφερνε πάντα να επιστρέφει στην ώρα της.

Η Κρις δεν είναι ο τύπος της φίλης με την οποία τηλεφωνήστε κάθε απόγευμα ή τρώτε μαζί κάθε μέρα. Είναι σαν αλητόγατα, έρχεται και φεύγει όποτε της καπνίσει. Δεν μπορεί να μείνει δεμένη μ' ένα μέρος ή ένα πρόσωπο. Κάποιες φορές εξαφανίζεται για μέρες, ώσπου ξαφνικά στη μέση της νύχτας θα ακούσω ένα χτύπημα στο παράθυρο του δωματίου μου και θα είναι η Κρις, σκαρφαλωμένη στη μανόλια του κήπου. Τα βράδια λοιπόν αφήνω το παράθυρο ξεκλείδωτο, σε περίπτωση που έρθει.

Η Κρις και η Μάργκο δεν αντέχουν η μία την άλλη. Η Κρις πιστεύει πως η Μάργκο είναι μονίμως τοιτωμένη και η Μάργκο λέει ότι η Κρις είναι διπολική. Πιστεύει επίσης ότι η Κρις με χρησιμοποιεί. Από την άλλη, η Κρις πιστεύει ότι η αδερφή μου με χειραγωγεί. Νομίζω ότι και οι δύο έχουν ένα κάποιο δίκιο. Η ουσία όμως είναι πως η Κρις και εγώ καταλαβαινόμαστε. Και αυτό μετράει πολύ περισσότερο από ό,τι οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν.

Η Κρις με παίρνει τηλέφωνο από τον δρόμο. Λέει ότι η μαμά της είναι μια σκύλα και ότι έρχεται για δυο τρεις ωρίτσες και *μήπως έχουμε τίποτα για φαγητό;*

Ενώ είμαστε στο σαλόνι και μοιραζόμαστε ένα πιάτο με νιόκι που είχε περισσέψει απ' το βραδινό, επιστρέφει η Μάργκο. Είχε πάει με την Κίττυ στο αποχαιρετιστήριο μπάρμπεκκιου της ομάδας κολύμβησης, για το τέλος της σεζόν. «Α, γεια» λέει. Το βλέμμα της πέφτει στο αναψυκτικό της Κρις, στο τραπεζάκι. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να δάλεις ένα σουδέρ;»

«Έλεος» λέει η Κρις μόλις η Μάργκο ανεβαίνει πάνω. «Γιατί η αδερφή σου είναι τόσο σκύλα;»

Βάζω ένα σουβέρ κάτω από το ποτήρι της. «Παντού σκύλες θλέπεις σήμερα».

«Ναι, επειδή όντως βρίσκονται παντού!» Η Κρις κοιτάζει προς το ταβάνι. «Πρέπει κάποια στιγμή να δγάλει το μπαστούνι από τον κώλο της» λέει δυνατά.

«Το άκουσα αυτό!» φωνάζει η Μάργκο απ' το δωμάτιό της.

«Για αυτό το είπα δυνατά!» απαντάει η Κρις και μαζεύει με το πιρούνι της την τελευταία μπουκιά απ' το πιάτο.

Αναστενάζω. «Σε λίγες μέρες φεύγει».

«Και ο Τζόσου θα την περιμένει» λέει γελώντας η Κρις. «Και θα ανάδει ένα κεράκι κάθε δρόμυ για αυτήν».

Διστάζω. Δεν ξέρω αν πρέπει να μείνει μυστικό, είμαι όμως απόλυτα βέβαιη ότι η Μάργκο δε θέλει να μαθαίνει η Κρις τα προσωπικά της.

«Για μισό λεπτό. Τον σούταρε;» ρωτάει.

Γνέφω απρόθυμα ναι. «Μην της πεις καμιά βλακεία» την προειδοποιώ. «Είναι ακόμα πολύ στεναχωρημένη».

«Η Μάργκο; Στεναχωρημένη;» Η Κρις τραβάει μια παρανυχίδα. «Η Μάργκο δεν έχει ανθρώπινα συναισθήματα. Δεν είναι σαν τους άλλους».

«Απλά δεν την ξέρεις» λέω. «Και επίσης δεν μπορούμε όλοι να είμαστε σαν εσένα».

Χαμογελά δείχνοντας τα δόντια της. Έχει μυτερούς κοπτήρες που την κάνουν να δείχνει πάντα πεινασμένη. «Όντως δεν μπορείτε».

Η Κρις λειτουργεί αποκλειστικά με το συναίσθημα. Για παράδειγμα, ουρλιάζει για ψύλλου πήδημα. Λέει ότι, αν δεν ουρλιάξεις, τα συναισθήματά σου θα κακοφορμίσουν. Τις προάλλες έβαλε τις φωνές σε μια άγνωστη γυ-

ναίκα στο σούπερ μάρκετ επειδή της πάτησε κατά λάθος το πόδι. Ένα είναι βέβαιο: τα συναισθήματα της Κρις δεν πρόκειται να κακοφορμίσουν.

«Δεν αντέχω στη σκέψη ότι σε λίγες μέρες θα έχει φύγει» λέω νιώθοντας ξαφνικά να δουρκώνω.

«Δεν πεθαίνει, Λάρα Τζιν. Δεν υπάρχει λόγος να κλαψουρίζεις». Η Κρις τραβά μια κλωστή από το κόκκινο σορτς της. Είναι τόσο κοντό ώστε όταν κάθεται μπορείς να δεις το εσώρουχό της – το οποίο είναι επίσης κόκκινο, για να ταιριάζει με το σορτς. «Εγώ νομίζω ότι θα σου κάνει καλό. Είναι πια καιρός να κάνεις τα δικά σου και να πάψεις να ακούς ό,τι σου λέει η βασίλισσα Μαργκό. Δευτέρα λυκείου, ρε! Τώρα υποτίθεται ότι είναι τα ωραία. Δώσε κανένα γλωσσόφιλο, ζήτησε λίγο τη ζωή σου!»

«Τη ζω αρκετά τη ζωή μου» λέω.

«Ναι, στο γηροκομείο».

Μόλις η Μάργκο πήρε δίπλωμα οδήγησης, δήλωσε εθελόντρια στο γηροκομείο Μπέλδιου. Η δουλειά της ήταν να βοηθά στα απογευματινά κοκτέιλ πάρτι. Είχα βοηθήσει και εγώ μερικές φορές. Σερβίραμε τα ποτά, γεμίζαμε τα μπολάκια με τους ξηρούς καρπούς και πού και πού η Μάργκο έπαιζε πιάνο. Το τελευταίο πάντως το αναλάμβανε συνήθως η Στόρμυ. Η Στόρμυ είναι η ντίδα του Μπέλδιου. Μ' αρέσει πολύ να ακούω τις ιστορίες της. Μ' αρέσει επίσης να κάθομαι με την κυρία Μέρυ. Μπορεί εξαιτίας της άνοιξάς της να μην είναι και πολύ καλή συζητήτρια, αλλά με έμαθε να πλέκω.

Τώρα, στη θέση της Μάργκο έχει πάει μια καινούρια εθελόντρια. Γενικά όμως χρειάζονται κόσμο, επειδή οι περισσότεροι ένοικοι έχουν πολύ σπάνια επισκέπτες. Θέ-

λω να ξαναπάω σύντομα. Μου έχει λείψει, στ' αλήθεια. Και δε μ' αρέσει που η Κρις κοροϊδεύει.

«Αυτοί οι άνθρωποι έχουν ζήσει περισσότερα πράγματα απ' ό,τι όλοι εμείς μαζί» της λέω. «Η Στόρμν, για παράδειγμα, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν στην υπηρεσία ψυχαγωγίας των στρατιωτών. Έπαιρνε εκατοντάδες γράμματα κάθε μέρα από στρατιώτες που ήταν ερωτευμένοι μαζί της. Και ένας απ' αυτούς –που μάλιστα έχασε το πόδι του στον πόλεμο– της έστειλε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι!»

Η Κρις δείχνει ξαφνικά ενδιαφέρον. «Το κράτησε;»

«Ναι». Εντάξει, ίσως δεν ήταν σωστό που κράτησε το δαχτυλίδι αφού δε σκόπευε να τον παντρευτεί. Όμως μου το έδειξε και πρέπει να παραδεχτώ ότι είναι πανέμορφο. Το διαμάντι είναι ροζ και πολύ σπάνιο. Πάω στοίχημα ότι θα αξίζει απίστευτα λεφτά σήμερα.

«Αυτή η Στόρμν ακούγεται ζόρικος τύπος» λέει διαστακτικά η Κρις.

«Θέλεις να πάμε μαζί στο Μπέλντιον μια φορά;» της λέω. «Καλύτερα να πάμε στην ώρα του κοκτέιλ πάρτι. Ο κύριος Περέλλι λατρεύει να χορεύει με τα καινούρια κορίτσια. Θα σου μάθει να χορεύεις φοξ τροτ».

Η Κρις παίρνει μια έκφραση αηδίας, λες και της είπα να πάμε ν' αράξουμε στη χωματερή. «Όχι, ευχαριστώ. Υπάρχουν και καλύτερα μέρη για χορό». Δείχνει με το πηγούνι της προς τα πάνω. «Τώρα που φεύγει η αδερφή σου, μπορούμε να το ρίχνουμε έξω πού και πού. Ως γνωστόν, εγώ ξέρω να διασκεδάζω».

Είναι αλήθεια, η Κρις ξέρει να διασκεδάζει. Μόνο που πολλές φορές το παρακάνει.

5

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΠΡΙΝ ΦΥΤΕΙ Η ΜΑΡΙΓΚΟ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ
στο δωμάτιό της και πακετάρουμε τα τελευταία μικρο-
πράγματα. Η Κίττυ τακτοποιεί τα καλλυντικά σ' ένα κα-
θαρό νεσεσέρ. Η Μάργκο προσπαθεί να αποφασίσει ποιο
μπουφάν να πάρει.

«Να πάρω το ναυτικό παλτό και το φουσκωτό μπου-
φάν ή μόνο το ναυτικό παλτό;» με ρωτάει.

«Πάρε μόνο το ναυτικό» της λέω. «Φοριέται με όλα». Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και δίνω οδηγίες. «Κίττυ, σιγουρέψου ότι το καπάκι της λοσιόν είναι σφιχτά κλει-
σμένο».

«Φυσικά και είναι σφιχτά κλεισμένο. Μόλις το αγορά-
σαμε» γρυλίζει η Κίττυ, αλλά τσεκάρει ξανά.

«Στη Σκοτία το κρύο πιάνει νωρίς» λέει η Μάργκο κα-
θώς διπλώνει το μπουφάν και το βάζει πάνω πάνω στη
βαλίτσα. «Θα πάρω και τα δύο».

«Δεν καταλαβαίνω γιατί ρωτάς, αφού έχεις ήδη απο-
φασίσει τι θα κάνεις» λέω. «Επίσης, αν δεν κάνω λάθος,

είπες ότι θα έρθεις για Χριστούγεννα. Εξακολουθεί να ισχύει, σωστά;»

«Σωστά. Αρκεί να πάψεις να κάνεις σαν κακομαθημένο».

Η αλήθεια είναι ότι δεν παίρνει και πολλά πράγματα μαζί της. Ήταν πάντα ολιγαρκής. Εγώ στη θέση της θα είχα πακετάρει ολόκληρο το δωμάτιό μου. Αντίθετα, το δωμάτιο της Μάργκο είναι ίδιο και απαράλλαχτο με πριν.

Η Μάργκο κάθετα δίπλα μου και η Κίττυ σκαρφαλώνει στα πόδια του κρεβατιού.

«Τα πάντα αλλάζουν» λέω αφήνοντας έναν αναστεναγμό.

Η Μάργκο μού κάνει μια αστεία γκριμάτσα και με αγκαλιάζει. «Στην ουσία τίποτα δεν αλλάζει. Θα είμαστε πάντα τα Song girls».

Ο μπαμπάς στέκεται έξω απ' το δωμάτιο. Χτυπάει, αν και η πόρτα είναι ανοιχτή και βλέπουμε ότι είναι εκείνος. «Αρχίζω να φορτώνω το αμάξι» ανακοινώνει. Τον παρακολουθούμε από το κρεβάτι να πηγαινοέρχεται κουδωνώντας τις βαλίτσες μία μία. «Α, μα μη σηκώνεστε» λέει σαρκαστικά. «Δεν κάνει να κουράζεστε».

«Μην ανησυχείς, δε θα σηκωθούμε» του απαντάμε.

Όλη την προηγούμενη εβδομάδα ο πατέρας μας είχε μπει σε φάση ανοιξιιάτικης καθαριότητας – και ας μην είναι άνοιξη. Ξεφορτώθηκε σχεδόν τα πάντα – τη μηχανή του ψωμιού που ποτέ δε χρησιμοποιήσαμε, παλιές κουδέρτες και CD, την παλιά γραφομηχανή της μαμάς... Τα πήγε ήδη σε μια φιλανθρωπική οργάνωση. Ένας ψυχίατρος πιθανόν να το συνέδεε με την αναχώρηση της Μάργκο.

Εγώ δεν ξέρω τι να υποθέσω. Όπως και να έχει, πάντως, είναι πολύ ενοχλητικό. Δυο φορές τον πρόλαβα στο τσακ πριν μου αρπάξει τη συλλογή μου με τους γυάλινους μονόκερους.

Βάζω το κεφάλι μου στα πόδια της Μάργκο. «Λοιπόν, χωρίς πλάκα τώρα. Θα έρθεις τα Χριστούγεννα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

«Μακάρι να μπορούσα να έρθω μαζί σου» κλαψουρίζει η Κίττυ. «Είσαι πιο καλή από τη Λάρα Τζιν».

Της χώνω μια τσιμπία.

«Να, δλέπεις;» φωνάζει.

«Η Λάρα Τζιν θα είναι καλή, αν εσύ συμπεριφέρεσαι καλά» λέει η Μάργκο. «Και οι δυο σας θα πρέπει να φροντίζετε τον μπαμπά. Να μην τον αφήνετε να δουλεύει όλα τα Σάββατα. Να σιγουρευτείτε ότι θα πάει το αυτοκίνητό του για σέρβις μέσα στον μήνα. Α, και να αγοράζετε φίλτρα για την καφετιέρα – συνεχώς τα ξεχνάτε».

«Μάλιστα, λοχία!» λέμε και οι δυο μαζί. Κοιτάζω το πρόσωπο της Μάργκο. Ψάχνω να δω κάποιο σημάδι λύπης, φόβου ή ανησυχίας, κάποια ένδειξη ότι θα της λείψουμε όσο θα λείψει εκείνη σ' εμάς. Δε βρίσκω τίποτα.

Εκείνη τη νύχτα πέφτουμε και οι τρεις για ύπνο στο δωμάτιό της.

Πρώτη, ως συνήθως, αποκοιμείται η Κίττυ. Εγώ είμαι ξαπλωμένη στο σκοτάδι δίπλα της, με τα μάτια ορθάνοιχτα. Δε με παίρνει με τίποτα ο ύπνος. Σκέφτομαι πως αύριο το βράδυ η Μάργκο δε θα βρίσκεται σε τούτο εδώ το δωμάτιο, και με πλημμυρίζει αφόρητη θλίψη. Δε μου αρέσουν οι αλλαγές, τις μισώ περισσότερο από καθετί.

«Λάρα Τζιν» κάνει η Μάργκο μέσα στο σκοτάδι. «Έχεις ερωτευτεί ποτέ; Έχεις νιώσει αληθινή αγάπη;»

Με πιάνει απροετοίμαστη. Δεν ξέρω τι να της απαντήσω. Προσπαθώ να σκεφτώ κάτι, αλλά εκείνη μιλάει ξανά.

«Μακάρι να είχα αγαπήσει περισσότερες φορές» λέει μελαγχολικά. «Πρέπει κανείς να ερωτεύεται τουλάχιστον δύο φορές όσο είναι στο σχολείο». Έπειτα αφήνει έναν μικρό αναστεναγμό και αποκοιμείται. Έτσι την παίρνει πάντα ο ύπνος. Ένας αναστεναγμός, σαν να δλέπει ήδη όνειρο, και έφυγε για τη *Χώρα του Ποτέ*.

Ξυπνάω μέσα στη νύχτα και ανακαλύπτω πως η Μάργκο δεν είναι στο κρεβάτι. Δίπλα μου, κουλουριασμένη σαν γατάκι, είναι μονάχα η Κίττυ. Είναι πολύ σκοτεινά. Μόνο το φως του φεγγαριού διαπερνά τις κουρτίνες. Μπουσουλάω έξω από τα σκεπάσματα και πηγαίνω στο παράθυρο. Τους βλέπω, στέκονται στον κήπο. Το πρόσωπο της Μάργκο είναι στραμμένο προς το φεγγάρι. Ο Τζος κλαίει. Δεν αγγίζει ο ένας τον άλλο. Υπάρχει αρκετή απόσταση ανάμεσά τους. Είναι πια σίγουρο: η Μάργκο δεν άλλαξε γνώμη.

Αφήνω την κουρτίνα να πέσει και επιστρέφω στο κρεβάτι. Η Κίττυ έχει απλωθεί στο κέντρο. Τη σπρώχνω μερικά εκατοστά για να χωρέσει και η Μάργκο. Μακάρι να μην τους είχα δει. Ήταν τόσο προσωπική στιγμή. Τόσο αληθινή. Έπρεπε να μείνει μεταξύ τους. Αν υπήρχε τρόπος να ξεχάσω ό,τι είδα, ειλικρινά θα το έκανα.

Γυρνάω πλευρό και κλείνω τα μάτια. Πρέπει να είναι φοβερό συναίσθημα να υπάρχει ένα αγόρι που να σε θέ-

λει τόσο πολύ, ώστε να κλαίει για σένα. Και όχι οποιοδήποτε αγόρι. Ο Τζος. Ο δικός μας Τζος.

Θα απαντήσω στην ερώτησή της: Ναι, νομίζω ότι έχω ερωτευτεί αληθινά. Μία μονάχα φορά όμως. Έχω ερωτευτεί τον Τζος. Τον δικό μας Τζος.

6

ΝΑ ΛΟΙΠΟΝ ΠΩΣ ΤΑ ΕΦΤΙΑΞΑΝ Η ΜΑΡΓΚΟ ΚΑΙ Ο ΤΖΟΣ.

Παραδόξως έμαθα κάτι για αυτό πρώτα από εκείνον.

Ήταν πριν από δύο χρόνια. Είχαμε και οι δύο κενό και καθόμασταν στη βιβλιοθήκη του σχολείου. Εγώ έκανα τα μαθηματικά μου για το σπίτι και ο Τζος με βοηθούσε – είναι καλός στα μαθηματικά. Ήμασταν σκυμμένοι πάνω από το τετράδιό μου, τόσο κοντά ο ένας στον άλλο, ώστε μπορούσα να μυρίσω το σαπούνι με το οποίο είχε πλυθεί το πρωί. «Ιρλανδική Άνοιξη το λένε, το παίρνουμε και εμείς».

«Χρειάζομαι τη συμβουλή σου» λέει ξαφνικά. «Μου αρέσει κάποια».

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πίστεψα πως ήμουν εγώ εκείνη που του άρεσε. Τώρα θα πει το όνομά μου, έλεγα. Η ελπίδα φούντωσε μέσα μου. Ήταν η αρχή της σχολικής χρονιάς. Τον Αύγουστο δγαίναμε σχεδόν κάθε μέρα. Κάποιες φορές ερχόταν και η Μάργκο, αλλά βασικά ήμασταν οι δυο μας, επειδή τρεις φορές την εβδο-

μάδα η Μάργκο πήγαινε στο Μονπελιέ για την πρακτική της. Κολυμπούσαμε πολύ εκείνο το καλοκαίρι και είχα αποκτήσει τέλειο μαύρισμα. Έτσι, για εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου, πίστεψα ότι θα έλεγε το όνομά μου.

Όμως μετά παρατήρησα τον τρόπο με τον οποίο κοίταζε το κενό και κατάλαβα. Δεν εννοούσε εμένα.

Διέτρεξα νοερά ολόκληρη τη λίστα με τις υποψήφιες. Δεν ήταν μεγάλη. Ο Τζος γενικά δεν έδωγαν με κορίτσια. Έκανε παρέα μόνο με εμάς και με τους δύο κολλητούς του – τον «Τζέрсυ» Μάικ, που είχε έρθει από το Νιου Τζέρσυ στην πρώτη γυμνασίου, και τον Μπεν.

Θα μπορούσε να είναι η Άσλεϋ, από την ομάδα βόλεϊ. Κάποτε ο Τζος την είχε ξεχωρίσει σαν το πιο όμορφο κορίτσι της δευτέρας λυκείου. Εγώ τον είχα αναγκάσει να διαλέξει. Τον είχα ρωτήσει ποια κατά τη γνώμη του ήταν η ομορφότερη σε κάθε τάξη. Για την τρίτη γυμνασίου, τη δική μου τάξη τότε, είχε πει ότι είναι η Τζένεβιθ. Όχι ότι δεν το περίμενα. Ακόμα και έτσι όμως, ένιωσα ένα τσιμπηματάκι στην καρδιά.

Θα μπορούσε επίσης να είναι η Τζόντι, η φοιτήτρια που δουλεύει μαζί του στο βιβλιοπωλείο. Ο Τζος μιλούσε για αυτήν όλη την ώρα. Έλεγε ότι ήταν πολύ έξυπνη και πολύ κουλτουριάρα, επειδή είχε πάει για σπουδές στην Ινδία και έγινε βουδίστρια. Χα! Και εγώ έχω ασιατική κουλτούρα! Εγώ του είχα μάθει πώς να τρώει με τα σπόστις. Στο σπίτι μου πρωτοέφαγε κίμι και γενικά κορεάτικα φαγητά.

Ήμουν έτοιμη να τον ρωτήσω ποια ήταν, όταν η υπεύθυνη της βιβλιοθήκης ήρθε και μας είπε να κάνουμε ησυχία. Επιστρέψαμε λοιπόν στα μαθηματικά μας. Ο Τζος

δεν επανέφερε το ζήτημα και εγώ δε ρώτησα. Ειλικρινά, δεν ήθελα να μάθω. Το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν πως δεν ήμουν εγώ.

Ούτε για μια στιγμή δε μου πέρασε απ' το μυαλό πως μιλούσε για τη Μάργκο. Όχι ότι δεν την είχα ικανή να αρέσει. Είχε διάφορες προτάσεις πριν, όλες όμως από ένα συγκεκριμένο είδος αγοριών: Έξυπνοι τύποι που αναλάμβαναν μαζί της διάφορα πρότζεκτ στη χημεία ή κατέβαιναν σαν αντίπαλοί της στις μαθητικές εκλογές. Εκ των υστέρων, δέβαια, σκέφτηκα πως και ο Τζος τέτοιος τύπος ήταν.

Εξωτερικά ο Τζος δεν έχει κάτι το ασυνήθιστο. Είναι ο τύπος που περιμένεις να είναι καλός στους υπολογιστές και να λέει τα κόμικς *γκράφικ νόβελς*. Μαλλιά καστανά. Όχι κάποια παράξενη απόχρωση, απλά, συνηθισμένα καστανά. Μάτια πράσινα με λίγο καφετί στο κέντρο της κόρης. Είναι μάλλον οστεώδης αλλά δυνατός. Μια φορά που στραμπούληξα τον αστράγαλό μου, με κουδάλησε στην πλάτη του από το παλιό γήπεδο του μπείζμπολ μέχρι το σπίτι. Στο πρόσωπό του έχει φακίδες, που τον κάνουν να μοιάζει μικρότερος από ό,τι είναι. Επίσης, έχει ένα λακκάκι στο αριστερό του μάγουλο. Πάντα μου άρεσε αυτό το λακκάκι. Αν έλειπε, το πρόσωπό του θα έδειχνε υπερβολικά σοβαρό.

Εκείνο που πραγματικά με εξέπληξε –που με σόκαρε, για να το πω πιο σωστά– ήταν πως η Μάργκο τον γούσταρε και εκείνη. Και αυτό δεν είχε να κάνει τόσο με τον Τζος, όσο με την ίδια τη Μάργκο. Δεν την είχα ακούσει ποτέ να μιλάει για κάποιο αγόρι που της άρεσε, ούτε μια φορά. Η φλύαρη της οικογένειας ήμουν πάντα εγώ – φα-

φλατά με έλεγε η γιαγιά μου, η μαμά του μπαμπά. Όχι η Μάργκο. Η αδερφή μου ήταν πάνω από όλα αυτά. Κι-
νούνταν σε ένα ανώτερο επίπεδο, όπου τα αγόρια, το μεί-
καπ, τα ρούχα και όλα τα παρεμφερή δε μετρούσαν και
πολύ.

Όλα έγιναν ξαφνικά. Η Μάργκο ήρθε από το σχολείο αρ-
γά εκείνη τη μέρα του Οκτωβρίου. Είχε μείνει για να δου-
λέψει πάνω σ' ένα πρότζεκτ. Τα μάγουλά της είχαν γίνει
ροζ από τον δουνίσιο αέρα. Είχε κάνει τα μαλλιά της πλε-
ξούδα και γύρω απ' τον λαιμό της ήταν τυλιγμένο ένα κα-
σκόλ. Ήταν η ώρα του φαγητού και εγώ είχα μαγειρέψει
κοτόπουλο παρμεζάνα και σπαγγέτι με κόκκινη σάλτσα.

«Έχω να σας πω κάτι» μας ανακοίνωσε μπαίνοντας
στην κουζίνα. Τα μάτια της ήταν πολύ φωτεινά. Θυμάμαι
ότι ξετύλιγε το κασκόλ από τον λαιμό της καθώς μιλούσε.

Ο μπαμπάς δεν είχε επιστρέψει ακόμα. Η Κίττυ έκανε
τα μαθήματά της στο τραπέζι της κουζίνας και εγώ ανα-
κάτευα τη σάλτσα. «Τι;» ρωτήσαμε με μια φωνή.

«Ο Τζος μού ζήτησε να τα φτιάξουμε» είπε σηκώνο-
ντας όλο φιλαρέσκεια τους ώμους της – σχεδόν έφτασαν
στα αυτιά της.

Έμεινα άγαλμα. Η ξύλινη κουτάλα μου έπεσε μέσα
στη σάλτσα. «Όταν λες ο Τζος... Εννοείς ο Τζος; Ο δικός
μας Τζος;» Δεν μπορούσα ούτε καν να την κοιτάξω. Φο-
δόμουν ότι θα καταλάβαινε την αναστάτωσή μου.

«Ναι. Αυτός ο Τζος. Με περίμενε σήμερα στο σχόλα-
σμα. Είπε...» Η Μάργκο χαμογέλασε σαν να ζητούσε
προκαταβολικά συγγνώμη. «Είπε ότι είμαι το κορίτσι των
ονείρων του. Αν είναι δυνατόν!»

«Ουάου» έκανα. Προσπάθησα να ντύσω το επιφώνημα με λίγο ενθουσιασμό, αλλά μάλλον δεν τα κατάφερα. Το μόνο που ένιωθα ήταν απόγνωση. Και ζήλια. Ζήλια τόσο πηχτή, τόσο σκοτεινή, που σχεδόν με έπνιγε. Προσπάθησα ξανά, αυτή τη φορά χαμογελώντας. «Ουάου, Μάργκο!»

«Ουάου» επανέλαβε σαν ηχώ η Κίττυ. «Δηλαδή τώρα τα έχετε κανονικά;»

Όσο περίμενα την απάντησή της, κρατούσα την ανάσα μου.

Η Μάργκο πήρε με τα δάχτυλά της λίγη παρμεζάνα και την έβαλε στο στόμα της.

«Ναι, έτσι νομίζω». Και μετά χαμογέλασε και η ματιά της μαλάκωσε και έγινε υγρή και τρυφερή. Κατάλαβα αμέσως ότι τον ήθελε και εκείνη. Τον ήθελε πάρα πολύ.

Εκείνη τη νύχτα έγραψα το γράμμα μου στον Τζος.

Αγαπητέ Τζος...

Έκλαψα πολύ όσο έγραφα. Και κάπως έτσι η ερωτική μας ιστορία τελείωσε πριν καν αρχίσει. Το σημαντικό δεν ήταν ότι ο Τζος αγαπούσε τη Μάργκο. Το σημαντικό ήταν ότι τον αγαπούσε εκείνη. Οπότε δεν υπήρχε δεύτερη σκέψη. Πλάνταξα στο κλάμα, έγραψα το γράμμα μου και έβαλα τα συναισθήματά μου στην άκρη. Ποτέ δεν τον είδα ξανά με το ίδιο μάτι. Ο Τζος και η Μάργκο πρέπει να είναι μαζί. Είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο.

Όταν η Μάργκο επιστρέφει στο κρεβάτι, κλείνω διαστικά τα μάτια και παριστάνω την κοιμισμένη. Η Κίττυ είναι κουρνιασμένη δίπλα μου.

Η Μάργκο ρουφάει τη μύτη της. Κρυφοκοιτάζω. Η πλάτη της είναι γυρισμένη. Βλέπω τους ώμους της να τρέμουν. Κλαίει.

Η Μάργκο δεν κλαίει ποτέ.

Τώρα που το έχω δει και αυτό, είμαι πια απόλυτα βέβαιη. Η σχέση της με τον Τζος δεν έχει τελειώσει.